

חרמון ואקנין

בן ז'קלין וגבריאל. נולד ביום ח' בטבת תשל"ג (13.12.1972) באשקלון. לאחר שסיים לימודיו בבית-הספר היסודי 'דקל' פנה לאפיק מקצועי במגמת לימוד מחשבים בבית-הספר 'אורט אפרידר' מתוך רצון לרכוש מקצוע. לפני גיוסו למד בעתודה הטכנולוגית ורכש תואר טכני במחשבים. חרמון גילה רצון עז לשרת במקצוע. באופיו היה שאפתן, ביקש לתרום לצבא במקצוע זה וראה בו את עתידו לאחר השירות.

חרמון גויס לצה"ל בחודש יולי 1990 ובתום הטירונות עבר קורס מש"קי תחזוקה ושובץ כמש"ק אפסנאות בחיל התחזוקה. להערכת מפקדיו היה חרמון "חייל טוב, חיובי וממושמע ביותר, אחראי ואכפתי, מקובל על כל חבריו וביצע את תפקידו על הצד הטוב ביותר".

בטרם מלאו לו עשרים, נפל חרמון בעת מילוי תפקידו, בתאונת-דרכים ביום י"ג בחשוון תשנ"ג (9.11.1992). הוא הובא למנוחת-עולמים בבית-העלמין הצבאי באשקלון. הותיר אחריו הורים, שני אחים - רואי ועירד ושתי אחיות - אלינור ושירה.

מתוך דברים שכתב אביו, גבריאל: "כשאב קובר את בנו זהו מצב שנוגד סדרי עולם, זוהי מכה שאינה מפסיקה לכאוב ולדמם. החלל שנוצר בלב, עמוק מכדי להתמלא על-ידי תחליף כלשהו. אנו ההורים, האחים והאחיות, נדרשים להמשיך את רצף החיים. בננו חרמון, הוא שושן שנקטף בדמי ימיו. ענק-מידות וגדל-רוח. קומת גופו נמוכה, אך רוחו בת ענק שבענקים. אין נחמה לאובדן שכזה. בן בכור. ראש וראשון למשפחתו. עטרה וכתר ועיניים. כל שלב בגידולו מתועד ומשאיר רושם בלתי נשכח. חייו התפתחו באפיק זורם עם השקעת ערכים וחינוך בלתי פוסקים. ואכן, כל הערכים שהוא ספג, הוא חי אותם בשביל עצמו ובשביל אחרים. אישיותו גולשת ורובשת: גולשת בענוותה וכובשת במידותיה הנאצלות..."

הולכים לזכרם